

- Indignació per Telefònica
- El naixement del Poblenou
- Arqueologia Industrial al Poblenou
- Joncar deixarà de ser un cul-de-sac

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
Manel Andreu	
EN PORTADA	4
Indignació pel servei de Telefónica	
La superilla segueix	
Pere IV es renova	
Canvis a les línies de bus	
Repensem el 22@	
Guerrilla Poblenovina	
Arqueologia industrial al Poblenou	
Fem Rambla, un pas endavant	
Joncar deixarà de ser un cul-de-sac	
ESPAI VIOLETA.....	15
De les dones fetillers a les metgesses del segle XXI	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	16
El naixement del Poblenou	
Una lluita sorda i constant.....	17
PAISATGES HUMANS.....	18
La Llacuna i els orígens d'un barri	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	19
TXTarte on els somnis es fan realitat	
ACCIÓ VEÏNAL.....	20
Receptes del món	
La vinyeta d'en Puyal	
VIDA DE BARRI.....	22
La desaparició de Wendy	
No et vesteixis per sopar	
L'art d'escriure de Víctor Amela	
ConnectHort	
PAS A NIVELL.....	23
Amb el cap ben alt!	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: CP:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:

 IBAN:

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.95
 Març 2017

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler, Àfrica Ragel

Col·laboradors: Guerrilla Poblenovina, Sílvia Casorran, Jesús Carlos Díez Rioja, Estrella Pineda, Àfrica Ragel, Eduard Milan, Jordi Fossas, Roger Granel, Natàli Boiarchenko, Aleix Bonet, Caterina Parera, Andrés Naya, Pere Nieto, Manel Puyal i Patrícia Pujante

Coordinació: Àfrica Ragel

Fotografies: Salva Clarós, Montse Milà, Patrícia Pujante, Apropem-nos, Arxiu Històric del Poblenou, Carla Bossi, Enric Casanovas Masdeu, David Ruaño

Portada: Albert / 9 Barris Imatge

Correcció: Josep Pascual
 Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler

Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 4.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotassignats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Manel Andreu

Adéu i Manel Andreu no haurien de rimar. Davant la seva mort sobtada se'ns fa difícil acceptar el sentit de la vida si no fos perquè ell li va donar el ple sentit cada dia. No fugia dels reptes que se li presentaven. Tenia la valentia que requereix la coherència. Afrontava les dificultats amb la força interna de qui té un compromís profund amb els altres. En som testimonis els qui l'hem vist aixecar aquesta associació de veïns i veïnes, els qui hem compartit lluites i anhels, els qui hem gaudit de la seva generositat humana. No és per casualitat que el dia del seu comiat, el 28 de desembre, l'església de Santa Maria del Taulat estigués plena a vessar.

En el número anterior d'aquesta revista li fèiem una entrevista com a testimoni dels 20 anys d'aquesta publicació. No érem conscients que seria un article testament en què explicava la seva experiència en les lluites del barri i les coses que s'han aconseguit. Ara, rellegant-lo, agafa un altre sentit.

Al barri va participar dins la foscor del franquisme en els inicis de l'associació de veïns, a la feina no es va poder estar d'implicar-s'hi a fons com a sindicalista. Després va tornar a l'«associ», de la qual va ser president dos cops i, entremig, va ser president de la Favb. Sempre al servei i al costat de la gent, perquè com ell diu a l'entrevista esmentada «res no podrà substituir mai l'acció directa amb el veïnat: assemblees, participar en manifestacions...». Era una persona de treball seriós i estricte

que no en deixava passar ni una; però, sobretot, el recordarem per ser una persona molt propera i estimada.

Qui ens havia de dir que la foto que acompanyava l'entrevista la faríem servir ara per recordar-lo! Dies abans del seu ingrés a l'hospital havia participat en un debat amb extreballadors de Can Ricart, havia pres la paraula a les assemblees al carrer defensant la superilla, havia anat a la Zona Franca a una concentració contra el CIE, en coherència amb la seva forta implicació en el suport a les persones immigrants que viuen al nostre barri. Això sí, el seu activisme incloïa indefugiblement cuidar els seus quatre néts, dos nens i dues nenes.

Tot ha estat molt ràpid i molt intens. La crònica diària del seu fill, el Marc, des de l'hospital, ens anava posant al dia d'unes complicacions originades pels efectes adversos ocasionats per l'administració de la vacuna de la grip. Podríem dir que va tenir mala sort, si donàvem fe a la pretesa innocuïtat d'aquest tractament com defensa el lobby farmacèutic. Estant ja a l'UCI va demanar que li llegissin el darrer comunicat de la Favb sobre el col·lapse d'urgències, que ell en pròpia carn acabava de patir. Fins al darrer moment al peu del canó, un canó que apuntava als poderosos, disparava justícia i l'encenia la indignació.

Manel, et recordarem sempre.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

Indignació pel servei de Telefònica

Curiosament, les empreses de serveis de telecomunicacions són les que pitjor comuniquen amb els seus clients. Una de les coses que més irriteren els ciutadans és rebre trucades i missatges a totes hores que inviten a canviar de companyia de telefonia. Ara bé, quan algú s'ha d'adreçar a la seva companyia perquè li resolgui un problema, el tracte canvia completament: t'ignoren. Sap greu generalitzar, però el tracte és molt semblant en tots els casos. La gestió externa (el *front office*), que és l'atenció en primera instància al client, és un mer contestador automàtic que resol poc o res i acaba per fer perdre la paciència de la gent. Cap govern ha estat encara capaç

de posar ordre a aquesta situació.

A mitjan novembre, fruit d'una avaria, es van quedar sense servei de telefonia fixa per cable prop de 400 abonats al Poblenou. Entre els afectats pel tall s'hi comptaven domicilis, empreses, comerços i equipaments del barri, alguns dels quals no van recuperar el servei fins a un mes i mig més tard. Alertats per les queixes, l'Associació Cultural Bac de Roda i l'AVV del Poblenou es van posar en contacte amb l'Ajuntament, que en principi no en sabia res tot i fer setmanes que s'havia produït el tall, i posteriorment es va poder parlar amb responsables de Telefònica. Aquests van explicar que el motiu del tall havia estat una avaria mas-

siva en un cable per inundació d'una galeria de serveis al carrer Granada. El que no van saber explicar és per què s'havia trigat tantes setmanes a resoldre el problema, i que a més desconeixien els abonats afectats, ja que amb prou feines tenien constància d'aquells que havien reclamat al servei d'incidències (1002) i que tenien contracte amb Movistar.

L'avaria va afectar el servei de telefonia fixa, internet, terminals de telepagament i el servei de teleassistència a les persones grans. El principal motiu de queixa dels veïns afectats, i sobretot de les empreses, és la manca d'informació per part de la companyia i el menyspreu que suposa no ser atès degudament per un empleat a qui poder demanar explicacions. "L'única forma de poder parlar amb algun empleat és enganyant el contestador i dir-li que vols contractar un servei. Llavors t'atenen de seguida", deien diversos veïns afectats. Altres van explicar que en recuperar el servei després de trucar al 1002, es tornaven a quedar sense línia al cap de poques hores. La indignació es va incrementar encara més quan, després de setmanes sense línia telefònica, l'abonat rep a casa seva la factura com si res no hagués passat.

L'acord a què es va arribar entre les entitats veïnals, l'Ajuntament i la companyia Telefònica és que, restablert completament el servei, Telefònica retornarà els imports facturats durant el període d'interrupció del servei a la factura de febrer i indemnitzarà a qui presenti reclamació. L'associació de comerciants ha presentat ja una proposta d'indemnització a les botigues i empreses afectades pel tall. També, Telefònica i Ajuntament es van comprometre a establir un protocol d'actuació en aquests casos d'avaria massiva per evitar que es torni a produir una caiguda del servei tan prolongada.

Redacció

La superilla segueix

Protestes

L'any ha començat amb algunes protestes per la superilla del Poblenou. Les protestes van consistir en talls de trànsit de 30 minuts durant dos matins i dues tardes, als carrers de Tànger i Pallars respectivament. Segons els mitjans entre un centenar i una quarantena de persones hi van participar activament per mostrar la seva disconformitat amb la superilla del Poblenou.

Superilla o Pere IV?

Una de les reivindicacions del grup veïnal contrari a la superilla ha estat 'Repartim el trànsit - Pere IV doble sentit'. Sembla que alguns veïns s'han adonat que si avui dia tenen més trànsit al seu carrer és perquè l'eix Pere IV, tradicionalment el carrer que absorbia més trànsit del barri, està experimentant una profunda reforma urbanística que

permetrà que es comenci a convertir ben aviat en un eix pacificat. I és que els eixos diagonals en l'entramat quadriculat de Cerdà dificulten l'optimització semafòrica. I la ciutat, progressivament, ha anat pacificant aquests eixos: avinguda Mistral, avinguda Gaudí, carretera de Ribes, etc. Què té a veure el projecte de pacificació de Pere IV amb la superilla? Res. Pere IV ha tingut un llarg procés participatiu veïnal abans d'iniciar les obres. Ara no és acceptable demanar que 'recuperi l'esperit tradicional de carretera' o bé que, contradictòriament, 'repartim el trànsit, però a Pere IV hi posem doble sentit'.

Les millores

Després de les sessions participatives dels darrers mesos, des del 30 de gener l'Ajuntament ha començat a im-

plementar les actuacions de millora definitives a la superilla.

Algunes actuacions no han estat rebudes amb els braços oberts, ja que en alguns casos es perden espais que s'havien recuperat per a les persones. És el cas de l'obertura del carrer Roc Boronat, que permetrà travessar la superilla de muntanya a mar amb un carril de circulació i velocitat de 10 km/h. Aquesta acció era necessària per quan s'implementi el nou bus V25, però s'ha decidit obrir a tot el trànsit perquè entre Bilbao i Àvila no hi havia cap carrer que permetés anar 'de baixada'. El veïnat ha demanat un radar que permeti controlar la velocitat de pas.

Tanmateix, aquesta obertura de trànsit de pas s'ha vist acompanyada del tancament al trànsit del tram de Sancho de Ávila entre Roc Boronat i Llacuna (tram entre l'escola Flor de Maig, l'institut Maria Espinalt i Can Framis). Aquest espai alliberat permet crear una zona de jocs entre equipaments educatius i culturals.

Entre les millores cal destacar també les noves parades d'autobús, que faciliten que el veïnat de dins la Superilla tingui el transport públic més a prop.

Està previst també implementar rugositats en el paviment que delimitin els carrils de circulació per a les persones invidents.

L'espai públic també s'ha començat a dotar de jardineres grans, bancs i pintura. En els propers mesos s'implantaràn zones de joc, zones esportives i es milloraran els espais d'estada.

Silvia Casorran

Pere IV es renova

Les obres d'urbanització del carrer de Pere IV avancen segons el ritme previst. Acabada la intervenció en el cantó mar, on s'està acabant de col·locar el paviment de la vorera, el gruix de l'obra se centra ara a la meitat muntanya. És en aquesta banda on anirà un carril bici de doble sentit de circulació, amb l'eixamplament també de la vorera i la instal·lació de mobiliari i arbrat. Si no hi ha demora, les obres han de concloure en el tram que s'executa entre els carrers de Bilbao i de Roc Boronat pels volts de juliol.

El procés participatiu que es va dur a terme en l'anterior mandat municipal

va permetre dissenyar una nova plataforma urbana per a Pere IV en tot el seu recorregut des de la Ciutadella fins al Besòs. El carrer ara tindrà un caràcter diferent del que ha sigut el seu passat històric. Serà una via amb el trànsit pacífic, que perdrà la major part de carrils i el doble sentit de circulació. Per contra, guanyarà unes voreres més amples i un carril bici bidireccional. També tindrà arbrat, i es renovaran les infraestructures del subsòl. Aquesta nova estructura i funcionalitat ha de respondre al desig de tots de recuperar el gran eix històric del barri del Poblenou, dotar-lo de dinamisme social i econòmic, i donar-li la conti-

nuïtat perduda en el seu tram central.

El canvi que suposa aquest nou rol per al carrer Pere IV pot resultar xocant, però el que ha portat a impulsar la transformació són els canvis i les lògiques del temps. De fet, Pere IV és un carrer que ha anat canviant al llarg de la seva història per adaptar-se a les demandes socials i econòmiques de cada època. Vegem una breu història del carrer:

Pere IV neix el darrer quart del segle XVIII en un moment que el govern de l'Estat planifica una xarxa radial de carreteres que acaba unint Barcelona amb França pel litoral. L'important crei-

xement demogràfic que consolida la població al llarg del litoral del Maresme, i la necessitat de fer accessible el comerç de productes agrícoles primer, i de la indústria que més tard s'expandiria per tota la costa fins a Mataró, justificaven la infraestructura viària que uniria la capital des del Portal Nou fins a Sant Adrià, Badalona i la resta de poblacions del Maresme. El fort creixement industrial, que donaria lloc al barri del Poblenou, es va articular des de mitjan segle XIX fonamentalment al llarg de la carretera, que el 1907 quedaria rebatejada amb el nom de carrer de Pere IV, consolidant-se com la principal artèria industrial de la ciutat, alhora que carrer essencial per al transport. El tramvia el recorreria des de 1874, i els autobusos ja a meitat del segle XX esdevindrien un dels components més característics del paisatge urbà de Pere IV. Com a carrer de trànsit d'entrada i sortida de la ciutat, Pere IV ha mantingut el doble sentit de circulació en la major part del seu recorregut, i es va renovar el paviment de les antigues llambordes l'any 1966, període en el qual s'aixecarien també les vies del tramvia per donar espai als cotxes i camions. Però l'augment espectacular del trànsit rodat que experimenta la ciutat farà que el 1969 es construeixi l'autopista del Maresme per la Gran Via des de les Glòries. S'iniciava el declivi de Pere IV com a via interurbana, que va perdre definitivament aquest rol amb la construcció de la Ronda Litoral a començament dels anys 90. L'èxode industrial que havia experimentat el Poblenou ja des dels

anys 70, coincidint amb la construcció del polígon de la Zona Franca on es van relocalitzar grans indústries com per exemple la Motor Ibérica de l'avinguda Icària, va anar acompanyat d'un despoïment que acabarà afectant el comerç i la vitalitat de Pere IV com a gran carrer central del barri. No és fins a l'any 2000, amb el pla urbanístic del 22@, que arriba a Pere IV la gran transformació urbana iniciada al Poblenou amb els Jocs Olímpics. Però el Pla 22@ incidí molt escassament en la vella carretera que accentuaria fins a límits indignants la seva degradació. Per agreujar encara més la situació d'abandó, el Pla d'obertura de la Diagonal tallaria la traça de Pere IV amb la construcció del Parc del Cen-

tre, motiu pel qual el tram de Pere IV per sobre de la Diagonal entraria en una agonia impròpia d'un carrer de la seva importància. Va ser el clam popular per a la recuperació de l'eix patrimonial de Pere IV, coincidint amb la reivindicació veïnal del patrimoni fabril, el que el 2012 va portar l'Associació de Veïns a reclamar al govern municipal un pla estratègic d'urbanització per convertir l'antiga carretera en un eix cívic, respondent ara a les polítiques actuals de mobilitat sostenible.

El futur de Pere IV, doncs, és un futur amb menys cotxes, i probablement també amb menys autobusos. Però amb més vianants i bicicletes, amb més verd i més activitat comercial i de tallers que en l'actualitat. Perquè això sigui així, caldrà en primer lloc donar continuïtat a la transformació, estenent sense demora les obres a la resta de l'Eix. I també caldrà un programa de reactivació econòmica que retorni l'activitat i els usos comercial i de petita economia social i urbana. I també l'habitatge i la rehabilitació del seu ric patrimoni històric industrial. Per posar fil a l'agulla, entitats ciutadanes diverses ja ens hem posat a treballar des de la plataforma de la Taula Eix Pere IV. La Taula Pere IV vol aglutinar totes les iniciatives ciutadanes encaminades a crear economia i activitat sociocultural. És un lloc de trobada i de facilitació perquè les idees es converteixin en projectes, i aquests es materialitzin en tot l'àmbit de l'eix Pere IV.

Salvador Clarós

Jornades de portes obertes
22 abril
11-13h

Llar d'infants subvencionada
Casals tot l'any - festes aniversari

Projecte educatiu - trilingüe - càmeres de videovigilància a les classes - pati
cuina pròpia - psicomotricitat - natació - escola + sostenible

Chiqui La Vila
escola bressol

10 anys al barri!

c/ Salvador Espriu 71, Vila Olímpica
C.C. Centre La Vila, sortida platja / 93 221 95 79
info@chiquilavila.org / www.chiquilavila.org

Canvis a les línies de bus

Descripció

El 9 de febrer passat es va fer una sessió oberta a la ciutadania a la seu del districte de Sant Martí per explicar els canvis sobre la xarxa d'autobús com a conseqüència de la implementació de la darrera fase (la cinquena) de la Nova Xarxa Bus. La fase 5 consta de dues etapes, la 5.1 (novembre 2017) i la 5.2 (setembre 2018).

Al barri del Poblenou els canvis de l'etapa 5.1 són:

- L'H14 passarà a cobrir l'eix de Marroc - Tànger mentre que les línies B20 i B25 passaran a cobrir l'eix de Llull (carrer que canviarà de sentit, cap al centre). Els recorreguts de l'H14, 42 i B20 i B25 sentit Besòs seran totes pel carrer Pallars (com ara), però, en arribar a Pere IV, l'H14 i la 42 es desviaran per cobrir millor el barri.
- Les línies 26, 36 i 40 desapareixeran, ja que els recorreguts en part seran coberts per les noves línies V29 (26) i V31 (36 i 40).
- La línia 60 veurà modificat el seu recorregut a la part muntanya de la ciutat, com a conseqüència de l'entrada en funcionament de la línia H2.

Els canvis que afecten el servei de bus al barri en l'etapa 5.2 són:

- Es creen les línies verticals V23 i V25, que fan desaparèixer les línies 92 i 192.
- Les línies 42 i 60 seran modificades, com a conseqüència de l'entrada en funcionament de la línia V33.

Les propostes contemplen que el tramvia anirà per tota la Diagonal.

El document presentat al Districte es pot consultar a la plataforma *decidim.cat*, des d'on es poden fer propostes de millora.

Opinió

En el marc d'aquests serveis d'alta capacitat no s'entén que es mantingui la línia 42, amb la baixa freqüència que presenta (interval de pas superiors als 30 minuts en dia feiner) i el recorregut des del Poblenou fins al centre ja cobert per altres línies. Seria desitjable que els vehicles destinats a la línia 42 es fessin servir per reforçar línies de la nova xarxa bus per tal que presentin efectivament freqüències d'altres prestacions.

La línia H14 passa a circular per l'eix Marroc - Tànger, però en arribar a Meridiana segueix el seu trajecte actual cap a Drassanes. En contraposició, les línies B20 i B25 se'ls fa variar la ruta actual (Marroc - Tànger - Àvila - Almogàvers) per cobrir l'eix Pallars - Llull, com a complement del servei de metro al carrer Pujades. Fóra desitjable que o bé aquestes dues línies, o bé la línia H14, continuessin rectes pel carrer Marroc - Tànger - Alí Bei fins al centre. Tenim un eix viari que ens comunica directament amb el centre i l'estem desaprovechant per aconseguir un servei de bus àgil i directe al centre de la ciutat.

La línia 36, que circula pels eixos Pujades - Llull (cada 20 minuts els dies feiners) i comunica amb l'Hospital del Mar, desaparèixerà. Per anar a l'hospital

els usuaris de la 36 podran anar amb metro o bé amb la línia V27 (que circula més a prop del mar, pels carrers Taulat i passeig Calvell).

Quant a les connexions verticals, les noves V23 i V25 representaran un canvi substancial respecte del servei actual de les línies 92 i 192. Tanmateix, entre el carrer Espronceda i el carrer Llacuna, hi resta un tram massa gran sense servei de bus.

Per a l'eix Pere IV es podria pensar, tal com va demanar el veïnat en el procés participatiu, en un sistema de transport col·lectiu que cobris tot l'eix des del carrer Zamora fins a la rambla Prim. Donat que la secció del carrer no permet la circulació de vehicles motoritzats en doble sentit, es podria plantejar un servei de tricicle elèctric per tal de transportar la gent gran entre els diferents nuclis del barri del Poblenou. Els tricicles podrien circular en sentit Besòs pel carril bici o bé pel carril de circulació, i en sentit Llobregat, pel carril bici.

Segur que els mesos vinents aquest tema estarà sobre la taula. Us animem a opinar en el procés participatiu i a fer-nos arribar els vostres comentaris a l'associació de veïns i veïnes. Des de la Comissió de Mobilitat del barri estudiarem els canvis i farem les propostes que considerem més adients.

T'animes a participar-hi?

Silvia Casorran

Joan Valls
Tot en Moda Home
C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Centre
Clot de la Mel
més de 10 anys al barri
Logopèdia Fisioteràpia
Psicologia Osteopatia
*Informet de les nostres ajudes i descomptes

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 • TEL/FAX 93 300 3507 • 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGells DE GOMA
SERVEI DE FAX

Anuncia't
Amb la teva presència
a la revista del barri
tothom hi guanya!
629046004
comercialelpoblenou@gmail.com

celler
el vinyet
Rambla Poblenou, 66

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ªP
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

FARMÀCIA
JAUME
GIRO
LOPERENA
93 307 15 17
Maria Aguiló / Pujades
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALES
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - RÈGIMES PERSONALITZATS

CLINICA VETERINARIA
POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

ÒPTICA traver
des de 1953
C/. Pujades, 194 • Tel. 93 485 22 42 • 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 • 08005 BCN

GELATERIA
FABRICACIÓ PRÒPIA
& ARTESANA
casa fundada
l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

novaicària
ESPORT & FIT
A L'AVANTGUARDA TECNOLÒGICA
APUNTA'T AL GIMNÀS DEL SEGLE XXI
APROFITA L'OFERTA ESPECIAL!
VINE I CONSULTA'NS!
Av. Icària 167 - 08005 Barcelona / 93.221.25.80
APP novaicària
Disponible en l'App Store
Disponible en Google play

Repensem el

19 20 21 22@ 23 24 25

Passats més de 15 anys, el pla 22@ mostra les seves virtuts i les seves mancances. És hora d'obrir debat per reconduir allò que no funciona, i no fiar el futur a interessos que no siguin els de la ciutat.

El 22@ es torna a posar a debat, en aquesta ocasió amb motiu de la presentació aquest gener d'un treball de revisió i balanç "22@ Barcelona, 2000-2015" que signa la professora Montserrat Pareja Eastaway de la Universitat de Barcelona. Aquest balanç de 15 anys del projecte de transformació econòmica i urbanística del Poblenou presenta una actualització (amb dades de 2015) de les principals magnituds del projecte. Tal vegada és l'únic mèrit del treball ja que l'Ajuntament va deixar de donar dades actualitzades del 22@ ja fa molts anys, quan l'alcaldia de Xavier Trias va abandonar el lideratge del Pla dissolent la societat municipal que el gestionava, 22@bcn.sa. I per altra banda, perquè el treball de la professora Pareja no aporta gairebé elements nous de reflexió, és fonamentalment descriptiu, i no fa cap anàlisi crítica de la seva evolució ni de les causes que han portat a un estancament del creixement empresarial i de la transformació urbanística.

A l'acte de presentació d'aquest balanç provisional del 22@, que va ser organitzat per l'associació d'empreses 22@Network, hi va intervenir el regidor d'Empresa i Turisme, Agustí Colom, que va fer notar que l'Ajuntament està

preocupat pel desenvolupament del Pla i per aquesta raó crearà una comissió interdepartamental, en el marc de la Fundació BIT, per a recuperar una gestió i lideratge públic que permeti reconduir i donar nou impuls al Pla. És una bona notícia perquè ara hi torna a haver signes de represa de l'activitat immobiliària, i el 22@ podria tornar a ser objectiu predilecte d'una inversió financera immobiliària dirigida a l'obtenció de grans plusvàlues sense compromís social. El preu elevat dels lloguers, que està expulsant la població resident, comença a impactar també negativament en l'atracció d'empreses, comerç i activitats de PIME, segons va reconèixer Xavier Monzó, president de 22@Network. La gentrificació que provoca un mercat immobiliari mal regulat, i la forta demanda del sector turístic i hotelier amenaça tant l'activitat de serveis i indústria del coneixement com l'objectiu social del desenvolupament urbà de la ciutat.

La normativa urbanística del 22@ ha mostrat en els més de 15 anys d'existència que és incapaç o té gran dificultat per a resoldre alguns dels objectius que es proposava. Enumero algunes de les febleses que ha detectat el grup de treball d'urbanisme 22@ de la Taula ciutadana Eix Pere IV: baixa densitat d'habitatge que provoca desertització social en àrees determinades; dificultat per a executar els habitatges socials previstos (només s'han acabat el 40% dels previstos); dificultat per a transformar

sectors on la propietat està molt fragmentada; intensitat edificatòria excessiva en alguns sectors, provocant canvis d'escala que tensionen la convivència entre els vells i els nous teixits urbans; dificultat o impossibilitat per a transformar edificis industrials que tenen sobrepassat l'aprofitament urbanístic permès; manca d'instruments per a impulsar la rehabilitació dels edificis patrimonials; insuficient grau d'implantació del pla d'infraestructures; manca d'instruments per a consolidar activitat econòmica que, tot i ser socialment útil, no genera el valor afegit mínim per a pagar lloguers elevats; concentració excessiva d'activitat hotelera que descompensa l'harmonia d'usos.

Als límits que mostra el projecte 22@ quant al seu grau de realització actual, cal sumar-hi l'efecte de la crisi econòmica, no només pel que ha suposat de desaceleració de la transformació urbana sinó també pels límits del model que aquesta ha revelat: fiar el canvi urbà a l'obtenció de plusvàlues del sòl; manca d'una política industrial amb lideratge públic; manca de participació dels ciutadans. És d'esperar que de les paraules del regidor Colom, se'n derivi la creació d'un espai de reflexió compartit amb els agents empresarials 22@Network i amb els agents socials, la Taula Eix Pere IV, per recuperar l'impuls de la transformació urbana i econòmica del Poblenou.

Salvador Clarós

Guerrilla Poblenovina

Ja tornem a ser aquí, explicant les nostres aventures sobre qüestions candents del barri que tant estimem. La Guerrilla Poblenovina, a l'entrega passada, es va endinsar en la vida nocturna de la confluència entre el carrer Pallars i Pere IV. Tot va sortir com volíem. Aquest cop, la intenció no era posar en perill les nostres vides, sinó les nostres butxaques, i és que en aquesta ocasió la Guerrilla ha entrat en un pis turístic del barri. Ha volgut acostar-se a una de les qüestions més en boca de la gent pels nostres carrers; tan candent que s'han fet manifestacions i concentracions defensant els lloguers assequibles per als veïns davant la proliferació de pisos turístics, molts il·legals. Us fem un *spoiler* de l'article totalment predictable: déu n'hi do quin panorama...

Ens va costar seleccionar el pis en qüestió, ja que al web per excel·lència de lloguer de pisos i habitacions, Airbnb, hi ha una gran varietat d'opcions: tant de preus com de característiques. Des del més car: un *loft* amb gimnàs i terrassa per 150 euros la nit, fins al més barat: 30 euros la nit per una habitació doble *near the beach* (prop de la platja)... Entre tantes opcions a la Guerrilla Poblenovi-

na ens va semblar interessant visitar un propietari que llogava una habitació doble en un bloc realment prop de la platja, els que hi ha més a prop. Demanava 35 euros la nit. Vam acordar un dia de visita, òbviament sense dir que veníem a fer un estudi, sinó fent-nos passar per gent interessada a llogar l'habitació.

El bloc de pisos on està situada l'habitació és un bloc antic, per ser més exactes de l'any 1953, perquè us en feu una idea. Disposen d'un ascensor pràcticament unipersonal i vell. Escales estretes. Tan estretes com el pis en qüestió. L'habitació està just al costat de la porta, és a dir, que tens l'escala paret per paret. Una habitació amb un llit doble i amb tres fustes que fan "d'escriptori". Això sí, té una finestra que, si no fos perquè és un 1r pis, es veuria el mar, per tant, una habitació lluminosa. Amb el preu de l'habitació tens dret a fer servir el lavabo de la casa, això sí, el comparteixes amb el propietari, que des del primer moment ja et deixa clar que tan com pot evita de ser a casa, però que no t'assegura que no hi sigui mai. Com a cosa extraordinària, el propietari et deixa fer servir la cuina, només si és un cas excepcional. Ara bé, cal deixar clara una cosa: l'amo

molt amable. Les dimensions del pis es corresponen amb les del bloc: estret i petit. Un fet que no volem deixar passar per alt i que vam comentar amb el propietari del pis són els preus a l'estiu; pugen de manera progressiva per "adaptar-se a la competència i aprofitar la demanda", paraules del propietari.

D'aquesta manera podem afirmar que la gent que s'anuncia a Airbnb és probable que no tingui llicència de pis turístic i s'estigui lucrando de forma il·legal, oferint uns serveis deficients i alhora desproporcionats de preu. Nosaltres ens preguntem: si et plantejessis visitar la ciutat i busques una habitació i et surt per 35 euros la nit, no surt més a compte per pocs euros més anar d'hotel? Com a mínim t'assegures un servei en condicions acceptables. Amb més privacitat que no pas una habitació que comparteix espais amb el propietari del pis. Així doncs, amb aquesta reflexió a l'aire us deixem fins al número vinent. Us recordem que si hi ha qualsevol qüestió del barri que us té capficats, no dubteu ni un moment i contacteu amb nosaltres a

guerrillapoblenovina@gmail.com.

Preinscripció 2017/18

Centre d'Estudis Montseny
Parvulari,
Primària,
ESO i Batxillerat

Informa't:
Tel. 93-3072857
www.cemontseny.cat

c. Pallars, 410

Recollida
a domicili
d'electrodomèstics
i tota mena
de ferralla

Alencop
COOPERATIVA

SERVEI
GRATUÏT

Impulsat per:
Lab
COOP

Ampliat la col·laboració de:
Ajuntament de Barcelona

936 119 201
www.alencop.coop

«En aquest projecte he descobert que les fàbriques antigues del barri formen part de la nostra història i amaguen molt més del que sembla. A més, a mi m'agraden molt l'arquitectura, el disseny i la fabricació digital, cosa que ha fet que m'ho passés molt bé fent aquest projecte» (Rita)

«Jo vaig escollir aquest TGPE perquè m'agrada fer maquetes, però m'he adonat que també hem après una mica d'història del barri» (Marcel)

«En aquest TGPE he descobert un passat, una manera de viure i una societat molt diferent a la d'ara, però que forma part de nosaltres» (Pau)

«No m'imaginava que darrere d'un edifici industrial hi hagués tants anys d'història» (Victor)

«Gràcies a aquest TGPE he après diverses coses del passat industrial del barri. M'agradaria estudiar alguna cosa relacionada amb el disseny 3D» (Arnau)

«M'imagino una tarda d'estiu, passejant amb un gelat a la mà, mirant l'edifici que hem construït en maqueta i que no sabia que era en aquell lloc exacte» (David)

El Treball Globalitzat de Proposta Externa (TGPE) «Arqueologia Industrial» és una més de les múltiples propostes d'intervenció que diverses entitats fan a l'alumnat de l'Institut Quatre Cantons del Poblenou. Amb una durada de cinc setmanes i una dedicació de vuit hores setmanals, l'alumnat ha de situar-se en la naturalesa de l'encàrrec o necessitat de la institució, idear la intervenció, acció o proposta i, d'acord amb l'entitat, dur-la a terme. En aquesta ocasió, el Centre de Recursos Pedagògics (CRP) de Sant Martí va encarregar a un grup de 24 alumnes de 2n i 3r d'ESO el disseny i la construcció d'una sèrie de maquetes d'edificis emblemàtics del Poblenou i la confecció d'un lloc web (<http://4c-arqueologia-industrial.strikingly.com>) on es pogués consultar la informació més rellevant sobre aquests edificis. Cal tenir present que a començaments del segle XX el Poblenou era conegut com el «Manchester català», ja que acollia fàbriques de tot tipus: tèxtils com ara Ca l'Aranyó o Can Felipa, metal·lúrgiques com Can Girona o «L'electròlisi del coure» (actual emplaçament del nostre institut), farineres, adoberies, fàbriques de xocolata, de licors, químiques, etc. La conseqüència directa d'aquesta vitalitat industrial va significar que en tres dècades el nombre d'empreses passessin de ser al voltant de 550 el 1904 a prop de 1.300 al 1933.

En una primera fase del projecte, l'alumnat, dividit en grups de quatre alumnes, va triar l'edifici sobre el qual documentar-se. Aquesta recerca va consistir, essencialment, a esbrinar l'any de construcció, l'activitat industrial que s'hi duia a terme, els antics propietaris, l'ús actual, etc. Els edificis seleccionats van ser els següents: la fàbrica de Ca l'Aranyó, Can Felipa, Can Saladrigas, Oliva Artés, l'edifici Miguel Picó (un habitatge magatzem situat al número 60 del carrer Pere IV) i l'edifici d'Eduardo Schilling (una antiga fàbrica d'escopetes, enderrocada a començaments del segle

XXI, el solar de la qual és ocupat avui per habitatges). En el cas d'aquest darrer edifici, la recerca, pel que fa a la reproducció de la maqueta, es va basar exclusivament en una il·lustració que apareixia als catàlegs de l'empresa.

Posteriorment, fent servir eines digitals (Google Maps per determinar les dimensions en planta i Genius Scan per determinar l'alçada, les distàncies entre portes, finestres, etc.) es van calcular les dimensions reals dels edificis i es van elaborar dissenys en 3D de cadascun utilitzant l'aplicació SketchUp. Aquests dissenys, que es poden consultar al web, proporcionen al visitant la possibilitat de fer una visita virtual al voltant dels edificis. Aquesta visita virtual consisteix en un vídeo d'entre un minut i mig i dos minuts amb àudios en català, castellà i anglès explicant els aspectes més rellevants de l'edifici.

De manera simultània, amb el suport de l'eina Rhinoceros 3D es van dissenyar les façanes i les cobertes en 2D. Els dissenys en 2D són necessaris per fabricar, a escala 1:200 (o a escala 1:100 en el cas de l'edifici Miguel Picó), les diferents façanes de les maquetes utilitzant una talladora làser. El material triat per fabricar les façanes va ser DM de 5mm de gruix. Les portes i finestres dels edificis també es van dissenyar amb Rhinoceros 3D i es van fabricar amb les impressores 3D de l'institut amb el material anomenat PLA.

Amb les peces obtingudes a la talladora làser, cada grup va anar muntant la seva maqueta. Una vegada muntada es van recobrir les façanes i cobertes amb diferents textures (seleccionades a l'escala adient) que reproduïen amb molt realisme, relleu i una gran varietat de colors i riquesa cromàtica elements com ara maons, teules, pissarres, pedres, etc. Amb bisturis de modelisme es van haver de retallar amb precisió els orificis de portes i finestres. Finalment, en aquests orificis es van encaixar les portes i finestres fabricades amb les impressores 3D.

El web del projecte és accessible a través d'un codi QR que es troba a les etiquetes que acompanyen les maquetes.

A continuació vegeu una mostra del resultat final del treball d'aquest grup d'alumnes de l'Institut Quatre Cantons del Poblenou.

Jesús Carlos Díez Rioja

Institut Quatre Cantons del Poblenou
carlos.diez@4cantons.cat

Fem Rambla, un pas endavant

Finalment l'Ajuntament de Barcelona ha aprovat l'ordenació singular de la rambla del Poblenou que afecta les terrasses. Després de molt temps de mobilització ciutadana i participació a través de Fem Rambla, hi ha una regulació sobre l'ocupació de la Rambla per part dels bars i restaurants. Com comentare després, no és l'ordenació que hauria volgut la gent de Fem Rambla, no recull totes les reivindicacions de gran part del veïnat i deixa temes sense afrontar. Però també és cert que millora en aspectes molt importants la situació actual. I a més hi ha un aspecte a posar en valor, després de molt temps d'aprofitament de la incertesa de la regulació que hi havia, ara hi ha unes noves normes de joc que han de permetre fer-ne un seguiment més clar per a tothom. L'aprovació de l'ordenació singular de la Rambla del Poblenou és, en aquest sentit, una bona notícia.

La nova ordenació posa un límit a l'espai que poden ocupar les terrasses i podem veure una disminució del nombre de taules actuals en els trams que estan més saturats. Aquesta limitació del nombre de taules s'ha fet amb criteris d'igualtat de condicions per a tots els establiments, i per tant els locals que fins ara tenien més taules veuen reduït de manera significativa la seva terrassa. Globalment, però, la reducció no és ni molt menys tan significativa. És cert que queda clarament marcat el límit de taules a la Rambla, però també és cert que aquesta limitació arriba quan ja hi ha un excés d'ocupació.

Altres aspectes positius de la nova regulació són que no es podran instal·lar mampares, jardineres ni altres tancaments. A més es prohibeixen de forma explícita les estufes. Aquest fet limitarà l'ús de les terrasses durant tot l'any però a més és una mesura necessària des del punt de vista de la sostenibilitat. Es tendeix a homogeneïtzar el mobiliari usat a les terrasses i s'obliga a recollir-ho tot en finalitzar l'activitat.

Però també és cert que aquesta regulació no afronta totes les problemàtiques que teníem quan vam impulsar el procés participatiu de Fem Rambla.

I hi ha tres raons que ho expliquen. La primera és que el problema de l'ocupació de la Rambla ha augmentat els darrers anys de forma significativa per un increment del turisme molt important. La segona raó és que l'anterior equip de govern no va actuar i això va suposar fer passes enrere. I la tercera raó és que l'actual equip de govern encara no ha afrontat aspectes com la reducció de l'horari i la regulació dels interiors d'illa. I no tan sols això, caldrà regular arreu del barri i no tan sols a la Rambla, perquè es tracta de garantir el dret al descans i un espai públic per a tothom a tot el Poblenou i no tan sols en un lloc concret.

Fem Rambla seguirà treballant dins de la comissió de seguiment que s'ha creat a proposta del propi procés participatiu. Molt aviat ja es veurà l'aplicació de la nova ordenació singular, però cal garantir el seu compliment. Assegurar que es compleix la normativa per al veïnat, però també per a tots els locals que compleixen i volen complir la normativa. S'ha aprovat una nova ordenació que ha de garantir menys soroll i més espai lliure, el temps ens dirà fins on s'aconsegueix.

Però com deia abans, tot el barri està vivint una pressió turística excessiva que provoca problemes en el dia a dia del barri que cal aturar. Hi ha una major ocupació de l'espai públic, hi ha més problemes de soroll, hi ha una especialització de negocis que va en contra del comerç de "tota la vida"..., i hi ha un procés de gentrificació creixent per l'augment del preu de l'habitatge, tant de compra com de lloguer. En aquest sentit cal donar suport a «Ens plantem» i a totes les iniciatives veïnals i participatives que volen lluitar contra la massificació turística i a favor d'un barri per a tothom.

Pere Nieto

Es limita el creixement de les terrasses i l'ús abusiu de l'espai públic

Encara cal reduir l'horari i regular a tot el barri

Joncar deixarà de ser un cul-de-sac

El carrer Joncar

El carrer Joncar és un dels més coneguts del casc antic del barri. Carregat d'història, en temps passat flanquejat per adoberies, fàbriques tèxtils com la de Can Saladrigas i la de paper dels Godó,

carrer Bilbao. L'estretor, les voreres esquistades amb les caigudes que han provocat i un trànsit encara present, és el que justifica la protesta dels ciutadans que esperen des de fa massa anys una solució definitiva.

pendents de demolició han trigat perquè les coses de l'Ajuntament van molt a poc a poc i perquè els propietaris es van embranchar en un procés contenciós amb l'Ajuntament. Resolt el conflicte d'interessos, va ser demolida el mes de

ha sigut durant el darrer segle un dels grans carrers comercials del Poblenou. El seu nom evoca un passat preindustrial, quan aquell indret a tocar de la llacuna era poblat de joncs sobre terreny pantanós i inhabitable. Però a començament del segle XX, amb l'obertura de la Rambla sobre l'antic traçat del carrer del Triomf, Joncar es va convertir en un carrer essencial, sobretot perquè era ruta obligada cap al mercat de la Unió, i així esdevingué un curt però prolífic eix comercial que amb el carrer de Castanys i el de Marià Aguiló conformaren un nucli viu i dinàmic a través del qual s'expandiria la barriada del Taulat. Cap als anys 80 del segle passat va desaparèixer la Paperera, i anys després cauria també l'embull de tallers i naus industrials que tallaven la traça de l'actual

El carrer Ramon Turró

El Pla Cerdà va fer coincidir un nou carrer, el de Ramon Turró (abans d'Enna) amb Joncar. De manera que la seva consolidació en el planejament general definia una nova alineació pel cantó mar que s'ha anat materialitzant per fases. Amb la intervenció de fa uns anys, que comportà l'enderroc del forn de Cal Mariano a l'encreuament amb Marià Aguiló, s'hauria completat l'obertura entre la Rambla i Marià Aguiló si no fos per les dues darreres finques afectades que continuaven encara actives: la del Casino i la drogueria del Rodolfo. Mentrestant, l'Ajuntament va executar en el darrer mandat la plataforma viària única entre Castanys i Maria Aguiló, dins l'àmbit d'illa de vianants dels voltants del mercat. Les dues darreres peces

generat passat la darrera rèmora, almenys en aquest tram. Una altra cosa és el tram entre Marià Aguiló i Castanys per al qual el planejament preveu un eixamplament però sense arribar a alinear amb la traça actual de Ramon Turró per tal de no afectar excessivament el patrimoni construït del casc antic i tampoc els habitatges existents.

És d'esperar que aviat vegem urbanitzat el carrer de Joncar unificant definitivament les voreres i el vial, com correspon a les plataformes de vianants, resolent l'actual caòtica situació d'estretor, de contenidors i motocicletes i altres obstacles que tant dificulten el pas. En qualsevol cas, esperem que aquesta obra es pugui iniciar de seguida.

Redacció

De les dones fetilleres a les metgesses del segle XXI

Des de les dones fetilleres que exercien la seva professió a l'edat mitjana fins a la metgessa del segle XXI ha plogut molt. Es pot dir que actualment les facultats de Medicina, cada cop més, tenen cara de dona.

Les dones, a pesar dels obstacles imposats per un model social basat en el patriarcat, han conquerit les facultats de Medicina, espais reservats als homes fins gairebé a final del segle XIX. Actualment, segons fonts consultades, la presència femenina a les facultats espanyoles supera el 85% i les metgesses representen un 43% dels col·legiats. Això són dades significatives en un sector que fins fa dues dècades era un espai eminentment masculí.

Però conquerir aquest espai no ha sigut un camí fàcil per a les dones d'aquesta generació. Les metgesses del segle XIX, igual que les seves antecessores, les "fetilleres", van haver de lluitar i enfrontar-se als prejudicis socials: unes, contra les creences d'una societat que les va demonitzar fins a condemnar-les a morir a la foguera; les altres, enfront d'una societat que considerava les dones dèbils i sotmeses a l'autoritat de qualsevol membre masculí de la família (pare, germans, marit), poc dotades intel·lectualment i amb una única missió a la vida, ser mares.

Les sufragistes (moviment internacional que les dones van iniciar pel dret al vot) van obrir vies de participació a espais socials, culturals i polítics que tenien prohibits, entre altres l'accés als estudis de la medicina. Es va iniciar un camí ple d'obstacles únicament perquè eren dones, i la lluita contra aquesta discriminació va obrir les portes a conquerir el dret a l'estudi de la medicina i el seu exercici per part de les dones.

Les primeres dones que van obrir camí

No hi ha espai per a esmentar totes les dones pioneres que van trencar barres en l'exercici de la medicina, però sí algunes de les primeres que van obtenir la titulació, com **Elizabeth Blackwell**, primera dona llicenciada als EUA en 1849, que va obrir les portes de les escoles de medicina a moltes dones d'arreu del món. El seu contacte (mitjançant les pràctiques hospitalàries) amb les desigualtats socials i la situació de les dones pobres, li despertà tres inquietuds que mantindria al llarg de tota la vida: a) la solidaritat entre dones; b) la formació en la cura de les persones; c) la potenciació de la medicina preventiva. A **Elizabeth Garrett Anderson**, se li va denegar l'accés a les escoles de medicina i va haver d'estudiar per lliure. Va ser la primera dona anglesa que va obtenir el títol de metgessa. Va treballar com a assistenta general en un dispensari i va crear una facultat de medicina per a dones. **Sophia Louisa Jex-Blake**, metgessa i feminista, va cursar els estudis de medicina (com totes les de la seva època) en un espai hostil, d'insults i desqualificacions. Va lluitar per l'accés de les dones a l'educació universitària i va treballar de forma molt activa en la creació de dues escoles de medicina per a dones a Londres. **Maria Elena Maseras i Ribera** va ser la primera dona que es matricula a la Facultat de Medicina de Barcelona, el curs 1872-73. Acabà els estudis el 1879, però no li van donar el permís per examinar-se fins a tres anys després. Degut als impediments burocràtics, no va exercir com a metgessa. **Dolors Aleu i Riera** es matricula a la Facultat de Barcelona el juliol de 1874 i finalitza els seus estudis el 1879, però, igual que a l'Elena, no li donen el permís d'examen fins al 1882.

S'especialitza en ginecologia i medicina infantil. Va compaginar la medicina amb la formació com a professora d'higiene domèstica a l'Acadèmia de Ciències, Arts i Oficis per a la Dona. També va ser autora de textos divulgatius orientats a millorar la qualitat de vida de les dones. **Pilar Turegui** (hi ha molt poca informació d'aquesta dona) accedeix als estudis de medicina el 1881, en un ambient molt hostil, va ser apedregada pels companys masculins perquè consideraven que desprestigiava la carrera. Quan la va acabar, en lloc de la titulació li van donar un certificat que no li permetia exercir la professió.

S'han superat obstacles..., però el camí és llarg encara

I és que les xifres parlen. La feminització de la medicina és un fet, però si bé ja s'han superat molts obstacles, encara resta un llarg camí per fer. Subsisteixen les desigualtats laborals per raons de sexe. No són directament objectives, no estan escrites en cap reglament, però hi són. Segons un estudi publicat per la Confederación Estatal de Médicos (Cesma), les dones es decanten per aquelles especialitats que els permeten conciliar la vida familiar i laboral i aquesta opció (no escollida lliurement, sinó pel rol social assignat a les dones) té repercussions directes en la seva promoció professional. Pel que fa a l'accés als càrrecs de responsabilitat, les dones només hi són presents en una tercera part, amb independència de si tenen fills o no. Hi ha majoria de dones en aquelles ocupacions de menys responsabilitat, de menys dedicació horària i, en conseqüència, de menys remuneració salarial. Si la igualtat en el repartiment de tasques no es dona en l'àmbit privat, difícilment es podrà avançar en l'àmbit públic.

Estrella Pineda

cal Vegànic

La primera botiga del Poblenou d'alimentació vegana!

Productes sense gluten
Plats preparats per emportar
Consulta Dietista-Nutricionista

cal Veganic | c/Llull, 141 bis (amb c/Roc Boronat) | calveganic@calveganic.com

El naixement del Poblenou

Els de la nissaga dels Aymar els podem considerar els fundadors del barri del Poblenou. A començaments del XIX, aprofitant uns terrenys de la seva propietat situats al carrer Major del Taulat, darrere del Cementiri del Poblenou i a tocar de la sèquia de la Llacuna, van dur a terme una promoció de cases que donà lloc al barri conegut aleshores com el Taulat. D'aquesta promoció encara es conserven les cases números 4 a 8 del carrer del Taulat, on havia estat el popular Mesón del Pueblo Nuevo.

Els Aymar també donaran nom al passatge Aymar, en alguns llocs escrit Aymà, obert l'any 1876.

L'inici de la nissaga

El primer Aymar de qui tenim coneixement és en Pere Pau, probablement originari de Mataró, que s'establí a Barcelona en una data indeterminada del segle XVIII al carrer Pou de l'Estany prop de la plaça Palau. El fill de Pere Pau, Agustí Aymar, consolidarà el patrimoni dels Aymar ocupant, no sempre complint la legalitat, terrenys que havien estat propietat del Rei en el municipi de Sant Martí de Provençals.

La primera notícia de la nissaga en relació amb el Poblenou és del 1787, quan Agustí Aymar, comerciant de Barcelona, encarrega una màquina hidràulica a Pere Gamell, per fer pujar l'aigua d'una sèquia a vuit pams d'alçada per regar un llarg prat de la seva propietat que vol convertir en horta. No s'indica la localització del prat, però molt probablement eren els terrenys que la família tenia al costat de la sèquia de la Llacuna amb una superfície de vuit mujades –unes 4 hectàrees.

El fill d'Agustí Aymar, Jeroni Aymar, va continuar els negocis de la família, però serà el fill d'aquest últim, Agustí Aymar Gelabert, qui posarà en valor els terrenys del Taulat.

Agustí Aymar Gelabert (1814-1871)

Agustí Aymar Gelabert, passamaner, advocat, propietari i gran contribuent barceloní, a partir de 1847 feu una sèrie d'establiments, vint-i-cinc dels quals per a matalassers, en una part del seu terreny del Taulat amb ús d'aigües de la sèquia de la Llacuna. El barri del Taulat era el topònim emprat per descriure

una realitat tant administrativa com de convivència.

Amic personal de Práxedes Mateo Sagasta, polític liberal, que va ser president diverses vegades del Consell de Ministres entre 1870 i 1902, es va significar durant els fets de Barcelona de 1843, una revolta popular contra el govern central coneguda com la Jamància, en què va formar part com a capità del batalló d'artilleria de la Milícia Nacional de la Junta de Armamento y Defensa.

En el *Diario de los Sucesos de Setiembre, Octubre y Noviembre de 1843*, es recull que la nit del dia 20 d'octubre en el cafè del Jardín, Agustí Aymar va tenir una forta discussió amb Josep Massanet, vocal de la Junta Suprema, en què arribaren a les mans i van acabar tots dos ferits a la cara. Sembla que la disputa era entorn del malbaratament que se suposava que hi havia hagut i hi havia en la distribució i destí de les peces de panyo confiscades.

L'Agustí, nascut a Mataró, es casà l'any 1840 amb Dolors Rubió Ori, veïna de Barcelona, amb qui va tenir un únic fill, Agustí Aymar Rubió, continuador de la nissaga.

Agustí Aymar Rubió (1841-1895)

L'any 1876, Agustí Aymar Rubió, advocat de professió, cinc anys després de la mort del seu pare, Agustí Aymar Gelabert, va presentar a l'Ajuntament de Sant Martí de Provençals un projecte de divisió en solars d'un terreny de la seva propietat, en el barri del Poblenou darrere del Cementiri, on obria un nou carrer de vuit metres d'amplada, el que seria el passatge Aymar, enderrocant una de les cases de la seva propietat del carrer Major del Taulat i prolongava el carrer denominat de Pons o Entença –avui Fernando Poo–, fins a arribar a la sèquia de la Llacuna.

Es tractava d'un veritable projecte urbanístic redactat per l'arquitecte Antoni Rovira i Rabassa (1845-1919), fill del també arquitecte Antoni Rovira i Trias, arquitecte municipal de Sant Martí de Provençals des de l'any 1867, que donava com a resultat, 36 parcel·les edificables amb front a la prolongació del carrer Pons –avui Fernando Poo. Les cases números 17 i 19 bis són el darrer testimoni d'aquest projecte.

L'operació urbanística no degué complir del tot les expectatives ja que uns anys després, concretament el 20 de gener de 1889, Agustí Aymar Rubió reclamava al mateix Ajuntament de Sant Martí de Provençals una compensació econòmica pels terrenys de la seva propietat convertits en viari, l'any 1876. Cal recordar que Sant Martí de Provençals va ser un municipi independent fins a la seva agregació a Barcelona l'any 1897.

L'Agustí, casat amb Antònia Bori Moliné (1851-1926) amb qui va tenir cinc fills, dos nois i tres noies, va exercir de secretari de l'Ajuntament de Barcelona des de l'any 1881, fins a la seva mort, a l'edat de 54 anys.

Indultar les casetes dels Aymar

Aquest grup de casetes en filera de planta baixa i pis amb pati al darrere, força senzilles, construïdes pel mestre d'obres Ramon Company, són probablement les restes més antigues que es conserven en peu al Poblenou i estan afectades pel PERI de la Llacuna que les condemna a l'enderroc; potser caldria revisar el planejament o almenys reflexionar si no paga la pena conservar un testimoni d'on, probablement, va néixer el nostre barri.

Eduard Milan i Jordi Fossas

Una lluita sorda i constant

El Manel ha marxat abans del que tocava. No és una frase feta. Així ho sentim, així ho compartim molts amics i amigues.

Tot recordant-lo, trio tres moments. N'hi ha molts d'altres.

Loli va ser companya de feina del Manel a la fàbrica Indo en temps sense llibertats. Més tard ambdós van ser delegats sindicals i van compartir reivindicacions i lluites. Loli té moltíssims records del Manel sindicalista. Al funeral va quedar impressionada per la capacitat de convocatòria que tenia el seu company. Se li va fer el cor petit escoltant a la cerimònia una interpretació del poema de José Agustín Goytisolo *El lobito bueno*. "Era una persona tolerant, tenia molta paciència. Quan els treballadors ens embrancàvem en discussions, ell no s'empenyava. Buscava l'acord. Això sí, quan vàiem que les orelles se li posaven vermelles, molt vermelles, preniem nota que ens estàvem passant". Aquell dia Loli tenia moltes coses per explicar: els sentiments se li amuntegaven.

Un segon moment es refereix als anys que vam compartir a la Favb i a la revista *Carrer*. El juliol de l'any 1998 li vam donar la paraula en una de les entrevistes de la secció "El cor robat". Acabava de ser elegit president de la Favb, però malgrat l'immens treball que li venia a sobre, matisava: "Em quedarà una mica de temps per donar un cop de mà al barri". No vam poder callar i li vam preguntar: "I què hi diu la teva companya?", i va respondre: "Hem valorat la situació..., però tinc molta sort". Parlava de la Rosa.

El vam emplaçar perquè es posicionés davant el Fòrum de les Cultures, i ens va respondre que li faltava informació. Posteriorment

va debatre el tema amb els companys del moviment veïnal i de la junta de la Favb, i es va posar al capdavant de la lluita contra aquell "fracàs de la impostura". Recordo que es va indignar molt quan l'Ajuntament de Joan Clos va qüestionar la subvenció a *Carrer* per les seves crítiques duríssimes. Va ser un incansable defensor de la premsa de barris.

El desembre de 2015 la Xarxa 9 Barris Acull va organitzar unes jornades amb el títol "Refugiades, migrants, desplaçades? Vides, persones i drets", a les quals el Manel va ser convidat com a impulsor de l'associació Apropem-nos i la Xarxa de Suport als Assentaments del Poblenou. Unes entitats des de les quals s'ha fet un treball de fons al barri del Poblenou, tenaç, per incorporar el nou veïnat, treballar per la convivència i defensar que els que acabaven d'arribar tenien dret a papers, sostre i feina. El Manel ho tenia més que clar, i el seu discurs era contundent. Se'l veia content a les jornades i gaudia parlant i coneixent treballs, experiències i persones. Molta gent de Nou Barris va ser l'última vegada que el vam poder saludar i abraçar-lo.

Acabo aquestes línies escoltant Raimon i recordant el company: "Jo vinc d'un silenci antic i molt llarg, de gent que va alçant-se des dels fons dels segles, de gent que anomenen classes subalternes... Jo vinc de les places i dels carrers plens de xiquets que juguen i de vells que esperen, mentre homes i dones estan treballant als petits tallers, a casa o al camp. Jo vinc d'un silenci que no és resignat (...). Jo vinc d'una lluita que és sorda i constant".

Andrés Naya

Registre: 03026; any 1803;
Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona

Arxiu Històric del Poblenou

La Llacuna i els orígens d'un barri

Les casetes que van fer construir els Aymar pels volts de 1800 al carrer Taulat, entre el passatge de la Llacuna i l'actual passatge d'Aymà (com expliquen Jordi Fossas i Eduard Milan en aquest mateix número d'*El Poblenou*) es troben afectades per l'obertura del carrer de la Llacuna, en l'àmbit urbanístic de l'Eix Llacuna del 22@.

Aquestes casetes són testimonis dels orígens del barri del Poblenou, per ser de les primeres edificacions d'habitatges de dos nivells en els paratges prop de la Llacuna. No obstant això, si res no canvia, desapareixeran quan s'executi el plantejament urbanístic previst, tot i el seu valor patrimonial, per antiguitat i simbolisme com a origen del barri.

Malgrat l'indubtable valor que tenen, les darreres reminiscències de la Llacuna seran demolides per l'implacable força reurbanitzadora de la ciutat i del 22@, que altres transformacions ja ha executat al barri. A més de l'obertura del carrer en línia recta des de Taulat fins al passeig Calvell, eliminant l'actual traçat sinuós pel darrere del cementiri, que correspon a la traça de l'antiga llera de la Llacuna, l'actuació prevista és urbanitzar l'entorn, convertint-lo en una zona verda des del passatge d'Aymà fins al mur del cementiri. Aquesta obra faria desaparèixer el conjunt d'habitatges i naus industrials encara existents entre Taulat, el carrer de Fernando Poo i el passeig Calvell. Cal destacar que l'Ajuntament ha recuperat darrerament alguna de les finques on operava l'empresa d'autocars Padrós, però queda

pendent encara d'expropiar la resta dels solars inclosos en aquesta operació, fet que no augura un desenllaç gaire proper, malgrat la voluntat dels veïns de mantenir viu l'entorn.

I és que l'enclavament, en el seu moment, va ser especialment important. Eduard Milan, de l'associació per la defensa del patrimoni Apropat, explica que aquí hi havia una cruïlla amb una fita que deia els quilòmetres fins a cada indret. A més, "era un punt singular, hi havia un pont, hi passava la llera..., elements que caldria conservar en memòria d'aquest indret significatiu, col·locant-hi una placa o senyal", afirma.

Rehabilitar l'espai ja existent, l'alternativa veïnal

L'alternativa que proposen alguns veïns és rehabilitar les cases d'Aymar, de gran valor per al barri, enlloc de demolir-les, per no desllorigar encara més el nucli antic del Taulat. Eduard Milan afirma que, d'aquesta forma, "fariem avançar el nucli antic del Poblenou, cosa que també demanem. Per què es queda la protecció del Poblenou a la Rambla, i no arriba més enllà?"

Cert és que l'estructura i aparença de les cases està debilitada pel pas del temps i l'oblit de la zona. De fet, una de les cases que hi havia i que feia cantonada ja no hi és, quelcom observable a les imatges, on sí que s'aprecia la marca de l'estructura allà on hi va haver una construcció amb teulada a dues aigües. Aquesta corresponia a una de les cases més grans i de les primeres a construir-se per part dels Aymar que, com expliquen l'Eduard Milan i en Jordi Fossas al seu estudi, van establir al Poblenou les seves fàbriques d'indianes i van afavorir el creixement del barri des d'aquest petit enclavament.

L'Eduard Milan explica la proposta que fan els veïns, una cosa ja aplicada a molts països d'Europa: "aprofitar i rehabilitar una estructura ja existent per fer un cobert. Què hi posem a sota? Una proposta podria ser: diumenge mercat, dilluns la gent gran poden jugar a petanca, dijous les senyores podrien trobar-se per cosir... L'objectiu és fer espais polivalents. Això sí que seria un gran servei per al barri, aprofitant estructures importants ja existents, i no destruint-les", conclou.

Sigui com sigui, valdria la pena obrir un procés de reflexió sobre com caldria abordar la millora urbanística del litoral de la Llacuna. Sens dubte, es tracta d'un espai que és de vital importància, tant per les seves arrels històriques com per la transcendència que té en l'articulació del casc antic del Poblenou amb el litoral, l'accés a les Rondes, el cementiri i el teixit productiu del 22@.

Patricia Pujante

TXTarte on els somnis es fan realitat

"Som el Francesc Fusté Saus i la Carla Bossi Viqueira, un matrimoni i una empresa liderada per dos artistes amb la ferma intenció de portar l'art a tots els espais que circumden l'home. El disseny, la creativitat i la bellesa estètica fan que un visqui millor, sigui millor." Així és com es descriuen el Fran i la Carla al seu web www.txtarte.com

M'han deixat entrar al seu taller i a casa seva, una casa sorprenent on ells mateixos han treballat enderrocant parets i pujant-ne d'altres i on cada racó l'han fet tal com l'han somiat, una casa acollidora i plena de sorpreses.

La Carla m'ofereix un cafè, és una dona jove, dinàmica i vital, sempre amb un somriure dibuixat, una periodista que entrevistava artistes, fins que va acabar sent-ne una. El Fran, que de ben petit gaudia quan arribaven a les seves mans trossos de ferro i un soldador, es va endinsar en el món de les Belles Arts i es va llançar a la manipulació de tots els materials que domina: ciment, ferro, fusta, fibra de vidre, resina, etc., i va començar a fer objectes i decorats d'efectes especials per al cinema.

Aquesta parella catalanoargentina es va conèixer fa quinze anys quan el Fran va fer una entrevista de feina a la Carla per treballar en la decoració d'un restaurant xinès de Barcelona.

"*Amo el cemento*", em va dir, i vaig saber que la Carla era la persona que estava buscant —comenta el Fran, somrient.

Des d'aquella entrevista ja no s'han separat mai i amb la seva unió va néixer TXTart, una empresa d'il·lusions on el client arriba amb un somni i ells el fan realitat.

La seva feina traspassa fronteres i la podeu trobar per tot el món. Des de decoracions comercials per a restaurants, museus, presentacions de productes, zones de joc infantil, fins a particulars que somien tenir un arbre japonès al pati de casa, que la cresta d'una onada gegant els serveixi per a deixar el gel de bany a la dutxa, que la barbacoa del jardí estigui envoltada de vegetació o dormir envoltat pel món particular del Petit Príncep. Per a TXTart no hi ha mides, vosaltres només heu d'imaginar sense por, des de la cosa més petita a la més gran, ells tot ho fan possible.

—*Somos escultores, somos pintores...* —diu la Carla mentre prepara el cafè a la cuina on es pot llegir de paret a paret "KUCHNIA", un mosaic fet de trencadís blanc i blau.

Alguns exemples de creacions seves els podeu veure a la pantalla gran, com és el cas del mercat on neix Jean Baptiste Grenouille a la pel·lícula *El Perfum*. I d'altres els podeu visitar i tocar, com el Bosc Inundat del Cosmocaixa, una rèplica de la zona inundable de l'Amazònia brasilera amb arbres de resina i un gran tronc enfonsat de ciment. O la roca falsa per on es passejava el Floquet de Neu feta amb ciment i pintura amb pigments i les roques de ciment policromat on descansen els pingüins, els ximpanzés i els llops marins del zoo de Barcelona.

Costa d'entendre fins on pot arribar l'art d'aquesta parella tan especial, us diria que són com déus, ells diuen que són "concretadors d'il·lusions", però crec que el millor que podeu fer és donar un cop d'ull al seu web i passar pel seu taller al passatge Ferrer Vidal número 13 i meravellar-vos amb la seva petita galeria perquè no hi ha prou paraules per definir-los.

M'interesso pel seu darrer projecte, en què ara estan immersos, es miren i somriuen abans de respondre: "Treballem en la decoració de les habitacions d'un prostíbul". Són onze habitacions cada una amb una temàtica diferent, des

de la hindú fins a l'egípcia amb un Horus i una Isis de ciment nascuts al Poblenou.

Al final de la xerrada amb ells, fent balanç de com la vida els ha dut fins aquí, fins a ser creadors de somnis, la Carla em respon: "La vida ens ha dut, però està bé seure a pensar què t'agradaria ser i què t'agradaria fer, i animar-se a fer-ho". Ells van ser valents i ho han aconseguit, han

viatjat i han treballat per tot el món i ara els tenim al barri, d'on afirmen no voler marxar mai més i des d'on surt la seva creació.

Si us acosteis fins al seu taller, aprofitau per saludar-los que són molt bona gent!

Àfrica Ragel

www.africaragel.cat

La Iuliia (esquerra) i la seva amiga Natalii (dreta)

La Iuliia Cholovska viu entre nosaltres des de fa un any. Té 50 anys i estudis d'enginyeria. És ucraïnesa de Kiev encara que de procedència russa. I al seu país, treballava en una televisió d'àmbit nacional dirigint un equip de 150 persones. Va decidir marxar arran de la confrontació entre els dos països per la gran tensió del conflicte. Diu que li agrada molt viure al Poblenou, està esperançada i confiada en un futur millor, i no vol tornar al seu país d'origen. Ha vingut acompanyada de la seva amiga Natalii Boiarchenko amb qui comparteix dificultats i esperances.

La meua història

Vaig néixer a Kiev, però els meus pares són de Rússia. Estic divorciada i tinc dos fills, un noi (que ja ha estat pare) i una noia. Tots dos continuen vivint a Kiev, ell té feina però ella ara està a l'atur. Abans estava contenta de viure a Ucraïna; vaig estudiar a la universitat i quan vaig acabar em van contractar a diversos mitjans de comunicació. Entre 1999 i 2015 vaig treballar en una televisió nacional del país. Tenia una feina important, però l'any passat em van acomiadar. El conflicte entre Ucraïna i Rússia m'ha afectat molt. El meu país té molts altres problemes: atur, crisi econòmica, dificultats per aconseguir aliments, talls de llum constants, manca de calefacció a l'hivern... Pensa que hi fa molt fred, allà! La gent està nerviosa, pateix i veu el futur incert. Tots els mitjans de comunicació, però, només se centren en el conflicte amb Rússia, la gent només parla d'aquest tema pel carrer, sempre es parla del mateix. Al país hi ha molta presència militar i por. Molta gent jove, obligada a anar a la guerra, ha mort, sobretot a la zona de Donetsk. El meu fill s'ha salvat

Receptes del món

per problemes a l'esquena; durant molt de temps teníem por que l'enviessin a lluitar al front. Parlo amb ell sovint, per Skype. Vaig prendre la decisió de marxar jo sola, era la meua decisió. No tinc marit i els fills viuen en parella. Em vaig informar sobre l'Estat espanyol, vaig estudiar les seves zones i vaig escollir venir a Barcelona. Ja sabia que hi havia dues llengües: ara vull millorar el meu castellà (perquè treballa amb gent russa i el practico poc), i després estudiaré català. Vaig venir amb una amiga, la Natalii, amb qui he compartit tot el procés d'asil. Quan vam arribar vam dormir en un alberg de la Zona Franca. La Creu Roja ens va assessorar i ens va incloure en un programa social, amb ajuda psicològica i ajuda per als papers, l'idioma i l'adaptació a la ciutat. Encara no tinc l'asil; és un procés lent i té diverses fases. Ara tinc dret al treball legal i el proper pas ja serà aconseguir l'asil definitiu, espero que a l'octubre. Conec una família siriana que viu aquí i ho passen malament veient la situació actual dels refugiats que volen entrar a Europa. Són gent que ho ha perdut tot: la feina, la casa, els diners, les oportunitats de viure d'una forma decent... Psicològicament és molt dur. La meua prioritat ara és treballar per poder pagar l'allotjament. M'agradaria poder tenir una feina que em permeti tenir contacte amb la gent; treballar del que feia a Ucraïna és molt difícil, perquè la tecnologia és di-

ferent i aquí hi ha molts sistemes automatitzats, moderns, que allà no existeixen. De moment faig moltes activitats amb la meua amiga; Barcelona té una oferta cultural impressionant, molt variada i que s'actualitza constantment! Hem vist tots els museus i participem en cursos i activitats. També he participat en entrevistes per donar a conèixer la situació del meu país. Aquí he conegut gent d'arreu del món, i això m'agrada molt.

La Iuliia i la seva amiga Natalii, en acabar la primera acollida de la Creu Roja, han tingut el suport de la Comunitat de Sant Egidí, on fan formació, i de Benallà, una entitat que els va subvencionar el lloguer d'un pis al carrer Pere IV mentre elles no tenien feina. Des de mitjan octubre estan novament desocupades, sense cap tipus de subvenció i no poden fer front al lloguer.

Des que han arribat al Poblenou han conegut gent, han fet contactes, s'estan formant i la proximitat del mar els és un benefici per a la salut. També estan participant en el moviment veïnal de suport a les persones deman-

d'asil explicant la seva experiència i realitat en la campanya Casa Nostra Casa Vostra, que, en el dia mundial de la pau i per iniciativa de P9Refugi, ha organitzat la comunitat educativa.

Estan molt preocupades perquè, malgrat que els han assegurat que els buscaran un altre pis, hauran de marxar del barri i això els representa un nou desarrelament. La Natalii ens regala la recepta d'una sopa molt popular a Ucraïna i ens convida a fer-la i a tastar-la.

Roger Granel

Borzsch (sopa)

Ingredients

1/2 pollo
6 patates
1/2 col blanca
1 cebolla
1 zanahoria
2 remolachas
1 pimiento rojo
Aceite

1 cucharadita de sal
1/2 cucharadita de azúcar
1 cabeza de ajos
1 hoja de laurel
Pimienta negra
2 cucharaditas de pasta de tomate

Preparación

En una cazuela con 5 litros de agua, hervir el pollo. En una sartén freír la cebolla y el pimiento, finamente picados, añadir la zanahoria rayada o picada y sazonar adecuadamente. En otra sartén freír lentamente la remolacha rayada, añadirle sal, azúcar, la pasta de tomate y un vaso de caldo; cortar la col a tiras longitudinales y las patatas a dados grandes y mezclar; mantener tapado y a fuego lento durante 10 minutos. Echar todos los ingredientes en la cazuela, añadir los ajos, el laurel y la pimienta y dejar cocer durante media hora.

Natalii Boiarchenko

La vinyeta d'en Puyal

Le Kiné

Fisioteràpia Rehabilitació

TALLER D'ESQUENA SANA
CLASSES DE PILATES

JUBILATS I ESTUDIANTS

25€

T +34 647 689 525
Passeig Taulat 202, Barcelona
www.lekinebarcelona.com | contacto@lekinebarcelona.com

Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

AJUTS AL PAGAMENT DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
L'aigua de la teua vida

Agbar Fundació

La desaparició de Wendy

La Sala Beckett inicia temporada amb una proposta atrevida. *La desaparició de Wendy* es podia veure a la sala del 9 de novembre al 8 de gener. Una hora i trenta minuts que ens mostren l'evolució i l'adaptació envers uns problemes que té una companyia de teatre a l'hora de representar el clàssic *Peter Pan*. Un text de Josep Maria Benet i Jornet que ens fa reflexionar sobre la moralina dels clàssics infantils i ens transporta a la infància personal de cada espectador assegut a les butaques de platea. Unes anades i vingudes d'experiències personals dels personatges per completar les idees més esbojarrades de la Venta focs. Tot plegat jugant amb l'espai teatral, compartit entre un petit escenari i l'espai buit que quèda fins a arribar als peus dels espectadors de primera fila. El públic queda fascinat per aquesta mescla de teatre alternatiu i convencional que forma un espectacle digne de ser admirat i que, de ben segur, obrirà moltes portes a alguns dels actors participants. Per acabar, felicitem la feina feta per Oriol Broggi en la direcció de l'obra i l'animem a fer realitat més projectes d'aquest estil.

Aleix Bonet

No et vesteixis per sopar

Aquest Nadal, per ajudar a pair les neules i els torrons, el Centre Moral i Cultural va posar en escena el vodevil *No et vesteixis per sopar*, de Marc Camoletti, que va oferir un parell d'hores ben entretingudes de riallades i diversió per a tots els públics. La història parteix d'un intent de sopar que esdevé un malson pels constants embolics que protagonitzen els seus comensals, sobretot l'amfitrió de la casa, que no aconsegueix mantenir el vestit de gala en un estat elegant. Parelles desaparellades, amants inesperats i cuineres improvisades s'apleguen i es dispersen des de la sala d'estar d'una casa dels afores i fan que el públic vagi de sorpresa en sorpresa seguint un fil que es descabdella fins a les situacions més esperpèntiques. L'escenografia és colorista i típica de la comèdia d'equivoc, amb un munt de portes que permeten les entrades i sortides dels personatges, faciliten els malentesos i accentuen la comicitat de l'obra. Tanmateix, el text de Camoletti presenta una senzillesa aclaparadora, i la història, una linealitat sorprenent. En realitat, la gràcia de la representació es reparteix entre la trama, plena d'embolics, i les interpretacions dels actors, excel·lents, tots ells, en aquesta posada en escena, que immersos en els seus papers magnètics i metamòrfics, mostren els canvis de rol dels personatges. Per concloure, us convidem a assistir a les representacions dels muntatges teatrals del Centre Moral i Cultural, on, de ben segur, gaudireu d'excel·lents estones com a espectadors!

Caterina Parera

L'art d'escriure de Víctor Amela

El 6 de febrer passat es va dur a terme una xerrada sobre "L'art d'escriure" en què van intervenir el "destroçat" Premi Ramon Llull, Víctor Amela, i l'escriptora del Poblenou Àfrica Ragel. Les xerrades es convoquen des de fa uns mesos a la biblioteca Manuel Arranz, Can Saladrigas, de la mà de la llibreria Etcètera, amb la proposta d'explicar les tècniques i els secrets d'escriptura d'alguns dels millors autors del país: Pilar Rahola, Rafel Nadal o Sílvia Alcàntara. L'acte va començar amb una petita sinopsi del llibre *La filla del capità Groc*, el qual va ser l'eix principal de la xerrada. Una bateria de preguntes en format diàleg va fer que els dos escriptors de la taula conversessin de manera amena durant una hora i mitja i que un públic atent gaudís de les seves paraules. En finalitzar, es va disposar d'un torn obert de preguntes per tancar la magnífica vetllada. La pròxima trobada, serà allà mateix, entre Àfrica Ragel i Care Santos i se celebrarà el dijous 9 de març a les 19 h.

Aleix Bonet

Si sou dels que camineu amb el cap ben alt, no us haureu adonat de res, només que fa dies que el fred és més intens, que de tant en tant plou i que les orenetes encara no han tacat de negre el blau del cel polenóv.

Si sou dels que camineu amb el cap ben recte, tampoc no us haureu adonat de res, només que el veí del tercer s'ha posat com un bacó amb els torrons de Nadal, que la senyora Maria del quiosc va caure i es va trencar el fèmur i que han obert un forn nou al barri, perquè sembla que en teníem pocs.

Ara, si sou dels que camineu amb el cap cot, mirant a terra per no haver de saludar els veïns perquè us fa mandra, per no trepitjar cagarades de gos amb amos incívics o per si cau la sort al vostre damunt i us trobeu un bitllet de cent euros, sou dels que m'interesseu per a aquest article perquè segur que vosaltres les heu vist, seguríssim!

Us heu fixat en les tapadores de les clavegueres, o les de la companyia de la llum, o del telèfon, o del gas? Aquelles tapadores de ferro colat que són al bell mig del carrer? De les que quan pinten les ratlles divisòries entre carrils les pinten per damunt seu? Les heu vist, oi? Doncs segur que us feu la mateixa pregunta que jo. Per què, quan aquestes tapadores són aixecades per "operaris entesos en el tema", mai no tornen a la seva posició

original? Per què les deixen travessades i fora de lloc? Per què deixen que la ratlla pintada al seu damunt trenqui l'equilibri de la línia recta que algú ha dibuixat amb esmerç i "salero"? Existeix l'encarregat de la brigada "d'operaris entesos en el tema" que vigili que la rectitud no defalleixi? Cal avisar l'Ajuntament de tal disbauxa? Us animo a trucar al 010 cada vegada que trobeu una tapadora trencant l'harmonia de la rectitud. Tots junts aconseguirem anar pel camí recte!

Àfrica Ragel
www.africaragel.cat

ConnectHort

Hola amigos:
Queremos contaros desde aquí una vez más las cositas que vamos haciendo en nuestro espacio de ConnectHort en la calle Álava 24.

Ahora mismo el huerto está algo dormidito, es normal porque es invierno. Estamos preparando con mucho cariño dos temas muy importantes: uno es que estamos diseñando cursos de permacultura en nuestro espacio, como siempre abiertos a todo el mundo. Como no podía ser de otra manera será nuestro particular colaborador y experto en la materia y vecino del Poblenou, Oriol Ferrando. Comenzaremos con el taller de instalación de riego automático y seguirán muchos más. Seguidnos en nuestro facebook donde vamos a poneros al día de todo.

Y segundo, el 19 de marzo volvemos a acoger el festival solidario Sun Sun Love con toda una jornada de actividades, talleres, yoga, música y comida muy sana y rica. El anterior fue todo un éxito, no te lo puedes perder. Todo lo recaudado será donado a la ONG de Barcelona Solidarios sin Fronteras, que está llevando a cabo una labor increíble ayudando a las familias del arrasado país de Yemen que sufre una guerra silenciada en los medios de comunicación.

Os esperamos en ConnectHort cualquier domingo para recibirlos y contaros más cosas. Os recordamos una vez más que somos un proyecto totalmente abierto y que para entrar en él sólo tienes que venir.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelona
<http://connecthort.wordpress.com>
Facebook: ConnectHORT
connecthort@gmail.com

PERQUÈ NO ET TALLIN

LA LLUM, L'AIGUA O EL GAS

POSEM TOTA
L'ENERGIA

Vine als 10 punts
d'assessorament
energètic de la ciutat

A **Sant Martí** ens trobaràs a l'Oficina
de l'Habitatge

Rambla del Poblenou, 154

MÉS INFORMACIÓ
www.habitatge.barcelona

O trucant al

010

Ajuntament de
Barcelona

